

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 83/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 14100/2013 a sp. zn. Rvp 14110/2013 vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. októbra 2012 sp. zn. 23 NcC 396/2012 a sp. zn. 23 NcC 327/2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 14100/2013 a sp. zn. Rvp 14110/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 14100/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 18. apríla 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 14100/2013 a sp. zn. Rvp 14110/2013 vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z 11. októbra 2012 sp. zn. 23 NcC 396/2012 a sp. zn. 23 NcC 327/2012 (týkajúcimi sa námietok zaujatosti sudcov Okresného súdu Žiar nad Hronom – ďalej len „okresný súd“) a im predchádzajúcim postupom.

Sťažnosti sťažovateľky sú obdobné, resp. totožné, čo sa týka skutkového a právneho stavu a samotnej argumentácie sťažovateľky so stovkami (resp. tisíckami) sťažností, ktoré sťažovateľka podala a ústavný súd o nich už rozhodol. Čo sa týka obsahu sťažností a sťažovateľkinej argumentácie, ústavný súd odkazuje na svoje predošlé rozhodnutia v jej veciach, napríklad na rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013, sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013.

Sťažovateľka v sťažnostiach reagovala aj na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 6. februára 2013, ktorým boli jej obsahovo obdobné sťažnosti odmietnuté z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie a rozhodnutie. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na konania ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v ktorých preskúmaval rozhodnutia súdov o zaujatosti sudcov. Sťažovateľka taktiež poukázala na odôvodnenie publikovaného uznesenia (40/1998 ZSP) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 20/97.

Sťažovateľka súčasne navrhuje, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) „vydal dočasné opatrenie, ktorým rozhodne o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak

v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovvej časti tohto uznesenia a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

III.

Ústavný súd po preskúmaní predmetu sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 14100/2013 a sp. zn. Rvp 14110/2013 týkajúcich sa v záhlaví tohto rozhodnutia citovaných rozhodnutí krajského súdu a v kontexte svojich zistení dospel k záveru, že v týchto konaniach pred ústavným súdom sťažovateľka namieta porušenie svojich práv v príčinnej súvislosti s uzneseniami krajského súdu, ktoré v skutočnosti krajským súdom nikdy vydané neboli.

Podľa zistenia ústavného súdu krajský súd uznesením sp. zn. 23 NcC 351/2012 z 11. októbra 2012, o ktorom sa na ústavnom súde vedie na základe sťažovateľkinej sťažnosti samostatné konanie pod sp. zn. Rvp 14055/2013, spojil vo svojom prvom výroku na spoločné konanie viaceré pôvodne ním vedené konania, okrem iných aj konanie vedené pod sp. zn. 23 NcC 396/2012 o námietkach zaujatosti, pričom ďalšími výrokmi tohto uznesenia krajský súd rozhodol o otázke zaujatosti sudcov okresného súdu v týchto veciach.

Obdobne krajský súd uznesením sp. zn. 23 NcC 303/2012 z 11. októbra 2012, o ktorom ústavný súd na základe sťažovateľkinej sťažnosti samostatne rozhodol uznesením sp. zn. IV. ÚS 631/2013 z 10. októbra 2013, spojil vo svojom prvom výroku na spoločné konanie viaceré pôvodne ním vedené konania, okrem iných aj konanie vedené pod sp. zn. 23 NcC 327/2012 o námietkach zaujatosti, pričom ďalšími výrokmi tohto uznesenia krajský súd rozhodol o otázke zaujatosti sudcov okresného súdu v týchto veciach.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka namieta porušenie svojich práv v príčinnej súvislosti s uzneseniami krajského súdu, ktoré neexistujú, resp. ktoré krajský súd nikdy nevydal, nemožno túto príčinnú súvislosť konštatovať, preto ústavný súd mohol označené sťažnosti sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Aj napriek uvedenému však ústavný súd s prihliadnutím na požiadavku materiálneho chápania ochrany základných práv pristúpil v rámci predbežného prerokovania sťažností k ich preskúmaniu z pohľadu možnej existencie ďalších dôvodov, ktoré by mali za následok ich odmietnutie v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka sťažnosťami namieta porušenie svojich základných práv podľa [čl. 46 ods. 1](#) a [čl. 48 ods. 1](#) ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu. Ústavný súd dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o námietkach zaujatosti vznesených sťažovateľkou v prvostupňových konaniach vedených pred okresnými súdmi, v ktorých si uplatnila svoje žalobné nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

V tejto veci ústavný súd nadväzuje na svoje predchádzajúce právne názory, obsiahnuté v celom rade uznesení, ktorými rozhodol o skutkovo rovnakých veciach sťažovateľky, a keďže nezistil dôvod na to, aby sa od týchto rozhodnutí odchyľil, dospel k rovnakému záveru, že sťažnosti sťažovateľky treba odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie podľa [§ 25 ods. 2](#) zákona o ústavnom súde, keďže v ďalšom konaní v merite veci pred všeobecnými súdmi sa môže sťažovateľka domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne aj dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu.

Vzhľadom na uvedené, zohľadňujúc požiadavku princípu právnej istoty, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri jej opakovaní v rovnakých podmienkach dala vždy rovnaká odpoveď, sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013 či *mutatis mutandis* sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013), ktoré skončili odmietnutím rovnakých, resp. podobných sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2014